

Praha-Vinohrady, 1. 1. 2023

(společně CB Praha 2 a 3)

P. Jareš

Zpochybnění naší malomyslnosti

Iz 40,12-31

(2K 4,7-18)

Pán Bůh je větší než cokoliv, co by nás v tomto novém roce mohlo potkat. Boží nesmírnost a jedinečnost vyniká zejména ve srovnání s jeho stvořením. Boží velikost tu vyjadřují působivé obrazy. Jak velká by asi byla ruka, jejíž hrstí lze odměřit vodstvo a pídí změřit nebesa? Jak velká odměrka, do níž by se vešel všechnen prach země? Jak velké váhy, na nichž by se daly vážit hory a kopce? Za těmito obrazy tušíme někoho nesmírně velikého. Hospodin nemá žádného poradce ani učitele, a ani ho nepotřebuje. Babylonský mýtus vypráví o tom, že bůh Marduk nemohl pokračovat v díle stvoření světa bez porady s dalším bohem, moudrým Eou. Hospodin však ničí rady nepotřebuje. Ve svých modlitbách máme někdy sklon radit Bohu, co by měl udělat, co je potřeba zařídit. On ale všemu rozumí mnohem lépe než my. A když jedná, jedná s ohledem na *všechny* souvislosti. My lidé většinu z nich ani zdaleka neznáme. Ve srovnání s ním jsou všechny národy nicotné. Jsou přirovnávány ke kapce ve vědru, k prášku na vahách, ke kobyilkám. Všechny národy světa nemají ani zdaleka takovou váhu a význam jako Hospodin. A právě proto je tak velký div, že pro něho jsou lidé důležití (sr. Ž 8). Jsme pro něho tak důležití, že za nás nechal zemřít svého Syna. Není vůbec v lidských možnostech přinést oběť, která by Boha dostatečně poctila. Ani na zalesněném libanonském pohoří k tomu nebylo dost dřeva a zvířat. Sám Hospodin ale poskytl tu nejvzácnější oběť právě vydáním svého Syna (Iz 53). Jak směšná a ubohá je představa, že Hospodin by se mohl podobat nějakému lidskému výtvoru. Nepodobá se božstvům, jejichž sochy si lidé vyrábějí. Nerovná se žádné naší představě o něm. Ve své jedinečnosti je vždy větší než všechno, co si o něm myslíme, a co o něm říkáme. On má ve své moci i všechny vládce tohoto světa. Sesazuje je podle své libosti (sr. Da 2,21). Je dokonce Stvořitelem a Pánem všech vesmírných těles, Slunce, Měsíce, hvězd a planet. Mohlo by nám prospět malé novoroční rozjímání o tom, jak je Bůh velký. Zkusme s Boží velikostí porovnat záležitosti, které nám dělají starost. Pak se nám mohou scvrknout do těch správných rozměrů.

Myšlenka Boží velikosti zpochybňuje oprávněnost všech našich malomyslných slov. Ve verši 27 oslovuje Hospodin malomyslný Boží lid, Izraelity v babylonském zajetí. Propadali dojmu, že Bůh si jejich tíživé situace nemůže být vědom. A pokud ji vidí, nijak na ni nedbá, nijak ji neřeší, nijak jim nepomáhá. To je samozřejmě stav mysli, do něhož můžeme spadnout i my křesťané. Můžeme propadnout pochybnostem o Božích schopnostech a o Božím charakteru. “Bůh

mé problémy nemůže vnímat, nemůže jim rozumět, není schopen mi s nimi pomoci. A i když Bůh o mých potížích třeba ví, jsou mu lhostejné a stejně mi s nimi nijak nepomůže. Proč by se vlastně vůbec zabýval takovou nicotností, jako jsem já, moje rodina, náš sbor, nebo naše církve?“ V poslední otázce se odráží chybné pochopení Boží velikosti. Vždyť právě proto, že Bůh je tak velký, sklání se k titěrným a hříšným lidem (sr. Ž 138,6). V žalozpěvech knihy Žalmů lidé vícekrát kladou Bohu otázku: “Proč?” Např.: “*Hospodine, proč jen stojíš v dáli, ...?*” (Ž 10,1a ČEP; sr. Ž 22,2 a 42,10) Zde však klade otázku “Proč?” Hospodin svému lidu. “*Proč říkáš Jákobe, proč, Izraeli, mluvíš takto: ...?*” (Iz 40,27a ČEP) Proč mnohdy propadáme malomyslnosti, když máme tak velkého Boha? Proč někdy vedeme poráženecké řeči? S ohledem na Boží moc a věrnost to nedává smysl.

Skládání naděje v Hospodina je cestou k nabývání nové vnitřní síly. Ve verši 28 prorok připomíná neúnavnou a nevyčerpatelnou moc Stvořitele, jeho nevystižitelnou rozumnost. Pán Bůh je dokonce ochoten dělit se o svoji sílu s těmi, kterým síla chybí, tedy s námi lidmi. Nejde tu patrně ani tak o sílu tělesnou, jako spíš o sílu vnitřní, duchovní. Vždyť tu čteme, že i mladíci a fyzicky silní jinoši mohou být malátní a vyčerpaní. I mladí, krásní a silní lidé mohou být ve svém nitru na dně, sevření malomyslností a beznadějí. Cestou k tomu, abychom měli podíl na Boží neúnavnosti, je skládání naděje v Hospodina (Iz 40,31). Slova “skládají naději” (ČEP) jsou překladem jediného hebrejského slova, které má také význam “čekat na...”, “s nadějí čekat”, “napjatě čekat”. Nové síly nabývají ti, kdo *očekávají* na Hospodina. Izraelité v babylonském vyhnanství měli čekat na splnění Božích slibů o obnově Izraele, které Bůh vyslovil ústy proroků (např. Iz 49,14-26). Jako křesťané můžeme vyhlížet druhý příchod Krista, vzkříšení z mrtvých, nové nebe a novou zemi, ve kterých bude přebývat spravedlnost (1Te 1,9-10; 1K 15; 2P 3,13). Můžeme ale také vyhlížet Boží jednání v našich každodenních životech. Můžeme vyhlížet, že se mezi námi projeví moc evangelia, o které nás Bible ujišťuje (Ř 1,16-17). Pokud čekáme na Hospodina, tak se například nemstíme těm, kdo nám ublížili (Př 20,22). Nečekáme pomoc a záchranu od pouhých lidí (Mi 5,6¹). Ptáme se po Bohu a po jeho vůli (Pl 3,25). Těm, kdo skládají naději v Hospodina, je zde slíbeno neustálé obnovování síly a jakési překonávání tíže jejich pozemského života. Je jim slíbena vnitřní neúnavnost a neumdlévající živost. Když skládáme naději v Hospodina, z našich životů sice nezmizí všechny problémy, už nás však nemusí vnitřně drtit (sr. 2K 4,7-18). Očekávejme tedy na Hospodina!

---

¹ Číslování veršů podle Českého ekumenického překladu